

ஆத்மஞ்சாதி

மனிவாசகர் • துறபூரணஜெதினம் 27-6-52

ஓ

ஆத்மஜோதி.

ஓர் ஆத்மிகமாத வேயின்டு

எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒந்துவனே
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆலயமே - சுந்தரனாந்த!

சேதி 5 — நக்தனை ஆளிமீ 1 தித்தி | சுடர் 8

போருள்டக்கம்

விஷயம்	பக்கம்	விஷயம்	பக்கம்
திருவாதலூர்	197	புராதனக்கோவில்கள்	211
குருவத்தீட்டுகள்	198	கடவுளைவழிபடு	216
வேதமும்-வேள்வியும்	199	சாதனம்	219
தாயிற்சிறந்தத்துவன்	205	கல்லார்வழி	221

ஸ்ரீசுந்தரனந்தர் இலங்கை விஜயம்.

சென்ற ஐஞ்சு வாரங்களாக மலாய் நாட்டில் அத்யாத்ம சேவையில் ஈடுபட்டிருக்கும் போகி ஸ்ரீ சுந்தரனந்த பராதியார் அவர்க்கட்கு சீபம், இஞ்சு சினர், ஜப்பான் முதலாய காடுகளில்வசி கரும் அமீரானிகளிடமிருந்து அழைப்புகள் வக்குஞ்சளதாகவும் அவற்றிற்கிணங்கி அவர் அந்தாடுகளிலும் சமயப்பிரசரம்செய்யப்போவதாகவும் அறிந்து மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். அவரது பலாய்களட்டு ஆக்மீகத் தொண்டிற்குமுக்கிப் காரணமாயிருந்து அருங்கீசுவை புரியும் ஸ்ரீசுவாமி சுத்தியானந்தர் ஈழநாட்டுத்தவப் புதல்வர்களுள் ஒருவரென்பதை வாசகர்க்கட்டு விளைவுட்டுகின்றோம்.

மலாயரவில் யோகி சுந்தரனந்தரின் பிரசங்கங்களைக் கேட்டின்புரிந்திப்பெரியார்களுள்பலர் அவர் ஐப்பாண்செல்லும்போது சினத்திற்கும் போகுாறு கேட்டுக்கொண்டனராம். அவர்களது ஒத்துழைப்புடேனையே அடிகள் சீயத்திற்கும் இஞ்சு-சினத்திற்கும் செல்கிறார், இலங்கைக்குத்திரும்பும் மார்க்கத்தில் இந்தோ கேரியாவிலிம் அவர்களிலினங்களைக் கழிப்பாரென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. தேதி விபரங்கள் அடுத்த “ஜோதி”யில் வெளிவரும்,

திருவாதலூர் வரலாறு (சுருக்கம்)
(கடவுண் மாழுவிவர்)

நிறப்பு

போய்மையா முலகின்மாயப் போங்கிரு ளகலவன்னேர் தம்மையாழ் நரகிற்றன்னாஞ் சமயதாரகை மழுங்க எம்மையா ஞடையான்ன் பரிதய தாமரைகளொல்லாஞ் செம்மையாய் மலரஞான தினகர ருதயஞ்சேய்தார்.

வளர்ச்சி

தவமெனும் பேரியலீத்துட்டங்கியே யங்குதித்துப் பவமெனும் பங்கங்கிப் பயிலருட் திருத்துண்டாகி அவமெனுங் கண்களீங்கி யாக்குவோ னாருளாலுண்மைச் சீவமெனும் விளைவுண்டாக வளர்ந்து தேய்வக்காலி.

மந்திரிப்பதவி

காதலித்தறஞ் சேய்வோர்க்குக் கவசமுங் கண்ணுமாகி ஏதிஸர் கிழேம்பையாகி யிறைஞ்சினர்க் கின்பமாகி ஆகுலர்க் கண்ணியாகி யரண்டிக் கண்பு ரிக்கார் குதலத்திற்கிறவருக்கைன போதுவறநடத்துங்களில்

உள்ளத்துறவு

தீத்திறவினையினுலே சிறைப்படு முயிரை யெல்லாம் பார்த்தன ரூலகவாழ்விற் பயனிலை யென்றுதேர்ந்து கூத்தினர் தன்மைவேறு கோலம்வே ருகுமாபோல் நீத்தனர் மனத்தின்முன் போனிகழ்த்தினர் வழுதிந்தி.

குருவைத் தேடல்.

மநிகடவிலங்குதன்றுல் வளங்கேழ விளவின்மேவ
நற்கன்கோள்ளவேண்டி யாந்துகல்லேற்வார் போலசீ
சுற்குநவுளனேவென்று நாடுவார் தீக்கமேல்லாஞ்
சோந்தலை நூன்சைவா தம்முடன் சோல்லலும்ஹரி.

சுரங்கதி.

மின்னினுநிலைமயில்லா விழப்பொருள்யாவும் வேண்டேன்
உள்ளடியினைத் துரையே னுறுபவமோந்ததல், வேண்டும்
என்னையின் நடிமைக்கோள்வா யேம்முயிர்க்கிறைவாவேன்று
முன் னுறவனங்கின்றர்முகமேலாங்னைவார்.

சைவப்பணி.

தீநுக்கதக முதலாகச் சிற்கததமிழிறுநாறும்
விரித்தவகப் போருட்கோவை விளங்கவோரு நாநாறும்
உரைத்தன்னிப்பீன் முடித்தவிடத்துயர்வாத ஓருள்மோடி
தீநுக்கதமும்பலவ னேழுத்தேந்றுசாற்றினுன்.

சிவக்கலப்பு.

நீற்றுபுகழ்ப்புலியூர் போமுடன் புடைதுழுச்
கேள்றநாகி கிடமா கேம் போள்ளைம்பலமேயதீ
ஒன்றியவித்தமிழ்மாலைப் போருளிவரேன்றுரைசேய்து
மன்றநனிற் கடிதேகி மறைந்தனரங்கவரிகான.

சேய்காட்டுஷ்கமுகடவித் தீலையுளார் போருளோன்று
கைகாட்டித் தம்முநுவய்காட்டாமன் மறைந்தாறைப்
பைகாட்டும்பேரவப்பணியுடையார் தமக்கன்பு
மேம்காட்டிப்பாலுடனேமேவிய நீராக்கினு.

வேதமும் - வேள்வியும்.

(ஆசிரியர்)

நாவுக்கரசர் பரம்பொருளை “தவமாயதன்மையாணை” அதா
வது தவம்போலப் பயன் அளிக்கும் தன்மையுடையவளையென்று
விபரித்துள்ளார். அதே கருத்தில் மாணிக்கவாசகர் தாம் இயற்
நிய திருப்போற்சன்னத்தை ஆதியும் அந்தமுமான பிரான்
வேதமும் வேள்வியுமாறினுரெனக்கூறி முடித்துள்ளார். இப்பெ
ரியார்களின் வாக்குகள் வேதவேதங்க உபநிடதங்களின் சார
மான கிடையின் போதனைகளைத் தழுவியவையோகும், கிடை
யின் பதினேழாம் அத்தியாயத்தின் இருபத்திமூன்றும் கலோகம்
மெய்ப்பொருளை “ஓம் தத் ஸத்” என்றுவிதமாய்விளக்கி அதினி
ன்ற வேதியர், வேதம், வேள்வி மூன்றும் வகுக்கப்பட்டன என்
கூறுகின்றது. இவற்றிலிருந்து தவம், வேதம், வேள்வி, முதலா
யவதறின் அருமை பெருமைகளை யாம்ரூருவாது உணர்ந்துகொள்
ள்ளாம்.

பாரமார்த்திக வாழ்வில் ஒதுப்பிறவியெடுத் தவர்களே உண்
கையில் பிராமணர்களாவார்கள். அவர்களை எவ்வுயிர்கள்மீதும்
செங்கண்மை பூண்டொழுகும் அந்தணர்கள்; அவர்களே இவ்வுல
கில் கல்வாழ்வுக்கு வழிகாட்டும் குரவர்கள்; வேதம் தாதி இறை
வழிபாட்டிற்குரிய வேள்விமுதலாய கிரியைகளைப்பிரதிபலன் கரு
தாது செய்யும் குரவர்களே புரோகிதர்களாவர். தவமும்தான்
மும், வேதமும் வேள்வியும் அவற்றின் பழங்கெருமையைமறுபடி
யும் அடையவேண்டுமாயின் முகவில் ஒழுக்கசீலர்களான அந்தண
ர்கள் புரோகிதர்கள் தேரன்றவேண்டும்.

பரம்பொருளை அனுப்பியிலுணர்ந்த மாத்மாக்களின் திரு
வாய்மொற்களாக வந்துள்ளபாடல்சங்கம் எனைய வாக்கியங்களும்
வேதங்களாகும். அருள் நிறைக்கிருக்கும் அவைகள் எம்மொ
ழியில் வேண்டுமானாலும் அமையலாம். வடமொழியில் உள்ளது
தான் வேதம், அதைக்கான ஒதுவேண்டுமென்ற கட்டுப்பாடு தவ
ருனதாகும். தமிழ்மறை, தமிழ்வேதம் என்ற சொற்களூடர்களை
உற்றுகொக்குக.

யேர்க்காத்தையில் அல்லது பத்தி மேலீட்டில் தோன்றும் விசுத்திசக்கர மலர்ச்சியில் அருள்மணம்வீசிவெளியாகும் பாடல்களோடும் வாய்விட்டு ஒத்பழகுவதால் நமது சொல்லானது சுத்தமடைந்து அது எமது சொங்க அருள்மொழியாகவும் வழிவேடுக்கின்றது.

வேள்வியென்றதும் சாதாரணமக்களின் மனதில்பெரியபொங்கல், பலீயிடுதல், படைத்தல், சன்னதமாடல் முதலியனவே தோன்றுகின்றன. நமது சமயப்பழக்கவழக்கங்கள் மின்னாளில் சிர்குன்றியதற்கு இது ஓர் அற்குறியாகும். வேள்வி, யாகம், தூமம், யங்கும் என்பவை பொதுமுறையில் ஒன்றையே குறிக்கும் மேனிலும் அவற்றின்கருத்துக்களில் கிளவேற்றற்றமைக்குஞ்சும் உண்டு யாகம் என்றெஷல்லுக்கு “பலி” என்னும் கருத்து முதலில் வருவதுபோல், வேள்வி என்ற பதத்திற்கு “ஆராதைன” முக்கியகருத்தாகும். முக்குணப்போர்த்தகள்மாகிய இவ்வுலகில் கடைபெறும் கடவுள் ஆராதைன மக்களிடையே நிலவும், சாத்தீகம், இராசதம், தாமஸமாகிய முக்குணங்களுக்குப் போருந்தவே அமையும்.

வடகாட்டில் தோன்றிப்புத்தமிரான் காலத்தில் உயிர்ப்பவியிடுதலை முக்கிய அம்சமாகப் பெற்றிருந்தபாகமானது தென்னுட்டில் பின்னாளில் வேள்வியென்ற பெயர் தாங்கி தேவாராதைனமாகச் சிறப்பட்டதிருக்க வேண்டும். அது போலவே தீயேர்மப்பல்மூலம் கிழந்தவழிபாடாக மாறியதென்னாம். அக்களிவழிபாட்டிற்கும் முருகன் உபாசனைக்கு மிடையேயுள்ள தொடர்பை ஆராய்ந்தால் இந்த உண்மைதற்கென விளக்கும். எனவே, ஆராதைன யென்பதே வேள்வியின் முதன்மையான, புனிதமான கருத்தாகும். தேவாரதிருவாசகங்கள் முதலாய தமிழ்வேதம் வற்புறுத்துவதும் இக்கருத்தையேயாக.

நித்திய தீவர்த்தல் (அக்களியாதேயம்) தமிழ் நாட்டில் இருந்துவந்ததென்பதற்கு சேங்கிழர் அருளிய பெரிய புராணத்தில் போதிய சான்றுண்டு. நாட்டுச்சிறப்பில் யூபவேள்விப்பெரும்பெயர்ச் சாலைகளிலிருந்து எழுந்து வானளாவில் படர்ந்த புதையைமுதலில் விபரித்தபின்னர், மங்கலமனைகள் தோறும் நடந்த படங்குகளை விளக்கும் இடத்தில்,

“மேகமுங் களிற மெங்கும்
வேதமுங் கிடையு மெங்கும்
யாகமுங் சடங்கு மெங்கு
மின்பழும் யகிழ்வு மெங்கும்
யோகமுங் தவமு மெங்கும்
ஊசலும் மறுகு மெங்கும்
போகமும் பொலிவு மெங்கும்
புண்ணிய முனிவ ரெங்கும்”

என அழகாக வர்ணித்துள்ளார்,

சேங்கிழர் பெருமான் கண்டகாட்சியை மறுடியும் தமிழ் நாட்டிலும் ஈழநாட்டிலும்காணவேண்டுமென்பது யோகி ஸ்ரீ சுதானந்தர் அவர்களின் கனவு, எதிர்பாராமுறையில் அவர் சென்றமாசம் மூன்று தினங்கள் கொழும்பில் தங்கியபோது பல அன்பர்கள் முன்னிலையில் தீவளர்த்துக்காட்டினர், காலத்திற்குப் பெருந்த எளியமுறையில் அவரது வேள்வி அமைந்திருந்தது. ஒவ்வொரு இல்லத்திலும்வாரம் ஒருமுறையாவது இவ்வித ஆராதைனை இருக்கவேண்டுமென்பது அவரதுவிருப்பம். அந்தஆராதைனை வேலையில் அன்பர்கள் ஒருமித்து கருத்தறிந்து பாடவேண்டிய தமிழ் தோச்திரத் தைபும் அவர் இபற்றித்தங்கள். அதை அடித்த பக்கத்தில் காணக, வேதங்களின் சாரம் இதில் அடங்கியுள்ளது,

மல்துக வேத வேள்வி
வழங்குக கரங்கு வானம்!
பல்துக வளங்கள்! எங்கும்
பரவுக அறங்கள் இன்பம்
நல்துக உயிர்கடி கேல்லாம்!
நான்மறைச் சைவமோங்கிப்
புல்துக வுலக மேல்லாம்!
புவலர் கேங்கோல் வாழ்க!

ஓம் சுத்தசக்தி ஓம்ஸத்ய ஜோதி
ஓம் சக்ஷிதானங்த பரமக்கிருபாநிதி
ஓம் சுத்த சக்தி ஓம் ஸத்யஜோதி
ஓம் சக்ஷிதானங்த பரமக்கிருபாநிதி
ஓம் சுத்தசக்தி ஓம் ஸத்யஜோதி
ஓம் சக்ஷிதானங்த பரமக்கிருபாநிதி,

ஐயகணேச ஐயகணேச சிவசண்முக ஓம்
ஐயகணேச ஐயகணேச சிவசண்முக ஓம்
ஐயகணேச ஐயகணேச சிவசண்முக ஓம்

சிவநாராயண பரிபூரண ஓம்
ஹரிஹர சங்கர குருகுஹஜயதீம்
சிவநாராயண பரிபூரண ஓம்
ஹரிஹர சங்கர குருகுஹ ஜய ஓம்
சிவநாராயண பரிபூரண ஓம்
ஹரிஹர சங்கர குருகுஹ ஜய ஓம்.

ஓன்றுப்ப பலவயய் உயிர்க் குயிராய்
விளங்கும் போகத் தீயை வளர்ப்போம்
அருட்பெருங் கனலே ஆருபிர்க் கனலே
இருட்டினை விரட்டும் இந்தக் கனலே
ஆதித்தண் செவ்வாய் ஆகிய கனலே
சக்திச் சுடரே சாந்தக் சுடரே
பக்திக் கனலுடன் பணிந்தோம் உள்ளேயே
மந்திர வழிவே வந்தனம்! வந்தனம்!
நற்றலக் கனலே ஞானமெய்க் கனலே
பாரெலாம் பரனிய பாராபரக் கனலே
அமரத் தன்மை அளித்திடுங் கனலே
இதயக் குகையில் எழுந்தவக் கனலே
முருக வேளாக முனைந்த சிற்கனலை
குழுற்றே வேறுங் குண்டலீக் கனலே
சேமங் தருவாய் சிவச் சுடரொளியே
தாமத மொழியக் சுத்தவ மீவாய்
வீற தருவாய் வெற்றிக் கனலே
அறுத லரிப்பாய் அந்துக் கனலே
சீர்மை யருளாய் நேர்மையருளாய்
வீர தீரமும் வெற்றியும் அருளாய்

அமைதியுள்ள அசரா முயற்சியும்
கட்டற மனமும் கலங்கா உறுதியும்
காரியசித்தியும் கோரிய வரமும்
மங்கல வாழ்வும் எங்களுக் கீவாய்
யோகமுஞ் சுத்த போகமுங் கொண்ட
திவ்விய செவ்விய ஜீவனங்தருவாய்
அறம்பொரு ரென்பமும் அருளும் பொலியும்
எங்கள் மனையறம் பொக்குக திருவே
மரபு விளங்கன் மக்களைத் தருவாய்
என்னும் எழுத்தும் கண்ணுண் கதிரும்
உயிரும் மெய்யும் உலகும் வானும்
இயற்கையுங் கடவுளும் இதயமுங் துடிப்பும்
போலவாழும் பொலிவெமக்க கருளாய்
அருள்வழி வாழும் அன்பினைத் தருவாய்
தெள்ளிய கருணை வெள்ளமாய் வருவாய்
சிலமே தருவாய் சிவத்திருக்களலே
ஓற்றுமை தருவாய் உள்ளளவிக் கனலே
ஓம் சிவக்களலே ஓம் சுத்தஜோதி
அன்பும் ஆர்வமும் அடக்கமும் உறுதியும்
கோண்டு மனதூட் குவிந்தலை விளைந்தோம்
அருளாஸ் அரிவைத் திருவுறந்த் தூண்டி
பேரின்ப சித்தி பெருக சுடக்துவாய்
மடங்குள் போக்குஞ் சுடரொளி யாவங்ய
பொய்தவிர் சக்திய போகமேயாவாய்
இருளற ஒளிக்கொளி எம்மை நடத்துவாய்
பாபம் போக்கப் பரிசுத்த மருளாய்
சர்வமுங்கானும் சமத்துவக் கனலே
எங்கள் வாழ்வன் இச்சௌயா விபங்கி
மனமொழி மெய்யில் மாசிலாதோழுகி
நலமே சிலைந்து நலமே பேசி
நலமே செய்து கண்ணறி சென்று
உன்னொளி கலங்து தன்மயமாகி
சக்தி தானங்தங் தழழுத்திடவருளாய்
சேதனக் கனலே திவ்வியக் சுடரே
ஞானசக்தியே கலங்கருங் கொழுங்கே
எங்களாருபிரெளக் காருதி யரகுக!
ஆற்றலும் ஆயுனும் அளிப்பாய் போற்றி
அருளும் பொருளும் தருவாய் போற்றி

மருஞும் மதியை மாற்றுவாய் போற்றி
துண்பங் துடைத்து துயரைவிலக்கி
இன்பால் பெருக்கும் ஏழிலே போற்றி
போற்றி போற்றி பண்ணியக் கனலே
பூரணக் கனலே காரணக்கனலே
சரளம் சரணம் சக்திக்கனலே

அகர உகர மகர ஒங்கார
கிடாஜோதி கிறபர ஜோதி
சுத்த ஜோதி சுதந்தர ஜோதி
சுத்திய ஜோதி சுமாஸ ஜோதி
ஓம் சுபமங்கள ஓளிமணிக் கனலே
ஓம் சுயஞ்ஜோதி ஓம் சுவாகஹ ஓம்.

சுத்த சக்தி சித்தியசக்தி ஜோதி ஓம்
கிதாக்ணி ஓம் சிவாக்ணி ஓம் ஜயசக்தி ஓம்! ஓம்.

(யோகி சுத்தானந்த பாத்யார் அவர்கள் கேட்டுக்
கொண்டபடி அவரது பாடல்களைத்தழுவி அமைக்கப்பட்ட
தது)

சிவக்கனல் வளர்த்தல்

எப்பொருள் அறிந்தார் அறிந்தவர் ஆவார்
எப்பொருளாளர் இனபுற வாரோ
எப்பொருள் இரவு பக்கண்ப தின்றி
இறப்பையும் பிறப்பையும் வென்றே
சிற்பர வெளியாய் அமரவாழ் வருஞம்
தேன்விளை ஞானஞூற் ரூமேர
அப்பொருள் உண்ணம் அறிவினுக் கெம்மை
அக்கினிக் கடவுளே கடத்தாய்,

தாயிற்சிறந்த தயாவான தத்துவன்.

[கவாமி பரமாத்மான்தர்]

“நிலங்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காஅட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற்சிறந்த தயாவான தத்துவனே” —சிவபுராணம்

“எண்ணிறந்து எல்லையிலாதானுப்” “வேதங்கள் ஐயா என
ஒக்கி ஆழந்தகன்ற நுண்ணியனுப்” “மாற்ற மனங்கழிய தின்ற
மறையோனுப்” நின்ற சிவபரம் பொருள், முத்திசெறியை
அறியாத மூர்க்கரோடு முயன்று, “நெறியில்லா செறித
னினை நெறியாக நினைத்து” “நாயிற்கடையாய்க்கிடந்த” தம்மைத்
திருத்திப்பணிகொள்ளுமாறு நிலங்தன்மேல் வந்தருளி நீக்கழல்
கள் காட்டி,” சேச அருள்புரிந்தசெயலை வாதலுரட்கள் நினைத்து
நினைத் துக்கஞ்சில் கண்றிபொங்கிப் பண்முறை கொண்டாடியுள்
ளர்க். அன்னைபோலச் சிறந்த தயைவிக்கார் ஒருவருக்கு உலகில்
வேறேருவர் இல்லையன்பதை உணர்ந்து, இறைவனை அம்மையே
என்ற ஆதரம்பேருக ப்பன்முறை அவர் அழைக்கலானார். பனை
ததுகையாக்குற்றம் சேய் செய்யிறும் அதனைக் காலைக்கண்ணிட
மீட் பின்னர் அன்புக்கண்ணுல் நோக்கி, அதனைக்குணக்குன்று
கக்கருதிப் பரிவு பொங்கியும், சுற்றுமதிரியாத கெஞ்சமொடு அத
னிடம் கொஞ்சிக்குலாவும் தாயின் தண்ணளிக்கு ஈடாகச்சாற்றுத
ந்து உரியதூயாது? எனினும் நாயிற்கடையாய்க் கிடந்து ஒரு
பொருள் என்றுகோடற்கும் தகுதியற்றிருந்ததம்மை இறைவன்
ஆட்டகொண்டமேன்மையைக்கருதுங்கால், அத்தாயன்பும் இரவிக்
கெதிர்மின்மினியாய்ப் போவதையும் அழகள்கண்கு உணர்ந்திரு
ந்தார்.

“உவமிக்கின் மெய்யே உன்னையொப்பாய்” என்றவர் அணி
த்தான உவமையை உலகிலோடு “அன்னை ஒப்பாய் அத்தன்
ஒப்பாய் என்னரும்பொருளே” என்று கூறித் திருப்தியடைகிழுர்
மின்னின் நிலையில் தாம் இவ்வுலக வாழ்வைத்துறந்து மன்
னும் சிவபதம் சேரும்தறுவாயிலும் “தாயே என்றுள் தாளை—

ந்தென் தயாங் எண்பால் இல்லையே” என்று டிலம்பிப்பின் தமது விருப்பம் கிறைவேறும்போது, “நம்மையும் ஒர்பொருளாக்கிக்கூட சிவிகையேற்றுவிக்க அம்மை” யென்றே ஆர்வங்கூர அழைச்சு உவங்களார். இறைவனைக்குருவாக எண்ணி வழிபட்டபோதும் மனிவாசகப்பெருமான் அக்குருவநுளை விளக்கத்தாயின் தயையைபே உவங்மாகத் தொண்டார். எனினும் தாயின்தயையினும் மிக்கிறப்புடையது இறைவன்கு தயையென்கிறார். இரண்டிற் குட்டின்னை வேறு பாட்டைப்பின்வரும் பாடலில் விளக்கமாகக்கூறுகின்றார். அப்பாட-வின் பொருளை விரிவாகக்காண்பாம்.

“பால்சினைந்து ஊட்டும் தூயினும் சாலட்பரிந்து”

குழக்கை அழாதிருங்குடவரை அதற்குப்பசி யெழவில்லை எனும் கிள்ளோடு உலகக்கரைய் அதைப்பற்றிய கிளைவின்றித் தன்னு தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பாள். அமுகுரல் கேட்கும்போது ஓடிசிசௌறு அதற்குப்பாலோட்டுவாள். இதுவே உலக வழக்கமாதல்லை, “நமுதிலீஸ்தோல் குடிக்கும்” என்றபழுமொழி எழவாறி ஸ்த்ரி. உலகக்காய்மார் சேயின் அழுகையாலன் றி வேறுவாக்கயால் அதன்பகிரினை உண்ணும் ஆற்றல் இல்லாதவராவார். ஆனால் இறைவனை எல்லாருக்கடப உள்ளத்தினுள்ளேயும் இருந்து, பசிமிகுக்கு குழக்கை அபுடன்னமே உண்ண அற்ற அமயத்திலேயே அங்கிலையை உணர்ந்து கொள்வான். அதாவது அடியரச் தமக்குரிய குறைக்கோ உணர்ந்து வேண்டித்தெரட்டங்கு முன்னாலே அவற்றைப்பறிந்து நீக்க முயல்வான். வேண்டித்தக்ககை அறிவேறாலும் இறைவனையென்றேயே அன்றியும் கேசப்புவரப்பசித்துத்துடிக்கும்துயரையும்காலன்சக்கியாதக்கை இறைவனுகிய அன்னையிடம் உண்டு. தன்பகியை உணர்ந்தகும் க்குதியிடம் அந்தசேயும் உண்டு என்பதைக் கருதி வேண்ட முழுதும் தநுவோனும் இறைவன் தானே தனது அருமைச் சேய்க்குப் பசிவரும் பொழுதினை உணர்ந்து அதற்கு உண்ணுட்டுவான். சிலசேய்கள் விளையாட்டுவிருப்பில் தமிழ்ப்பமரத்தல் போல, அடியர்களிற்கல் தமது குழையை நன்குணர்ந்து ஆற்றுது இரக்கவும் மறப்பார். வேறுவிஷாங்களில் உள்ள ஈடுபட்டால் அடியார்கள் மறக்கினும் இறைவன் அதனை மறவாது நினைந்து செய்யத்தக்கைதச் செய்யான் நினைந்து கொட்டுதலே முறையாக வேறான்.

வான், “அற்றால்அளவறிந்து” ஊட்டுதலே முறையாக வேறியம். இதைகருதி இறைவன் சேயின்வையிற்றில் பழையங்கை அற்றமைப்போடு பின்கேவண்டிய ஒண்வின் அளவையும் நினைந்து ஊட்டும் பரிவுடையவனுக்கிள்ளுன். அடிப்பட்டோ! உடல்கலத்தை பரிவோடுகருதும் உடலது அங்கையைப்போலன்றி இறைவன் மெய்யடியாராய அடிகளின் உயிர்நல்க்கை உண்ணீன்று தோக்கியறிந்து அவர்க்கட்டு வேண்டியபோது வேண்டிய அளவிற்கு மறவாது ஞானப்பாலை ஊட்டுகிறோன். இதனால் இறைவன் பாலை நினைந்தாட்டும் தாயினும் மிக்க தயையுடையங்களின்றன. கால என்னும் மொழி மிகுதியோடு மாட்சிக்கையும் உணர்த்துகின்றது.

“நீ பாவியேனுடைய”

உலகத் தாய்மார்கட்டுத் தமது கவனத்திற்குரிய சேய்வை தூக்கு மேற்படும்போது ஒருவாறு வெகுளி தோன்றுவதுண்டு. வெகுளிச்சுட்டாகாதவிடத்தும் முறைப்படிசெய்வதற்குரிய அனைத்தையும் அனை வர்க்கும் செய்ய இயலாது வருந்துவார். ஆனால் இறைவனை “நூற்றெரு தோடியின் மேற்பட” விரிந்த அண்டப்பார்ப்புத்தின் பலவற்றங்கும் மண்டிக்கூடக்கும் என்னற்றி சிற்றுப்பிரகடக்கல்லாம் தாயாகியும், ஒருகுழங்கத்தயைமட்டும் கவனிப்பார்ப்போன்று, அடிகள்மீது முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தும் பரிவுடையங்களின். ஒரு காய் குழங்கத்தயைப்பெற்றவுடன் அஸ்டம்மகிழ்ச்சியிலும் பன்மட்டங்கு மகிழ்ச்சியைத் தன் மகன் சான்றேன் எனும்தன்மையைக்கேட்குங்கால் அடைகின்றான். அது போல் தன்மகளைத் தீயோனென்றும் உரைசெவிப்படுக்கால் என்றபோதுற்ற வருத்தத்திலும் மிக்க வருத்தத்தை உணர்வாள். “கிள்ளையும் இப்பாலி பெற நேர்ந்ததே” என்றுமனம்வெதும்பிப்புலம்பதும்கொறுத்ததும் அவட்கு இயல்பாம்: ஆனால் இறைவனே அடிகளு பொல்லாவினையையும் தன்னைநினைந்து “கிள்ளைன்று குருத்துக்கூடுதலும்” சுற்றுமில்லாத தன்மையையும் ‘விலங்குமனத்’ தையும் நன்கறிந்திருந்தும், குற்றங்களையே குணமாகக் கோண்டு அருள்புரியும் மேன்மையான தயையுடையங்களை. [அடிகள் தமைப் பாவியேன்] என்று கூறுவதுபற்றி எனையமக்களைப்போல் அழுக்கும் பொய்க்கையும் செறிந்தவர் என்றகொள்ளல் போருங்தாத. அது அடிகளு பெருந்தாழ்மைக்குணத்தால் விளைந்த

தென்றே கொள்ளவேண்டும். தம்மிடத்து மனித இயல்பாக அமைந்துள்ளது பரவமேயாதலாலும், தம்மிடத்து ஏதேனும் நன்மைகளின் அது அவனது அருளால் விளைந்து என்றே கருதற்பாலதன்றித் தமக்குரியதன்று என்பது உறுதியாதலாலும், அவ்வாறு கூறினர் என்க. அன்றியும் இறைவனது எல்லையிலாத சீர்ஷையினை உன்னுங்கால் அவனது அருளோப்பு பெறுதற்குத் தகுதியும் எல்லையற்றாக வேண்டுமாதவின், அத்தகைய தகுதியின்மையை கோக்கித் தம்மை “பாவியேன்” என்கிறார். தாம் கருத்திற் கொண்டது “கண்ணப்பன் ஒப்படேதார் அன்பு” ஆதலின் அத்தகைய பூரணபக்தியோடு ஒப்பிடுக்கால் தமது பக்கிமிக்குறைவானதாகத்தோன்றின. தம்மை இழிவாகக்கருது கிறார், ஒருசிறிது குறையும் உயர்ந்த பூரண இலக்கியத்தைக்கருதுவார்க்குப் பெரும்பால் மலையெனத் தோன்றுமாதவின் “பாவியேன்” என்கிறார். அடிகள் தம்மை எனையமக்களுள்ளுறவராகப் பாவித்து அவர்களுடையபாவத்தைத் தம்மிது ஏற்றுக்கொண்டு கூறினார்என்னலும் ஒருகருத்தாகும். இவ்வாறு யாதேனும் ஒருகாரணத்தையோ பலவற்றையோமனத்திற்கொண்டுதம்மைக்கடையரில் ஒருவராகக் கருதினார் என்னலே முறையாகும்.]

“ஹனினை உருக்கி உள்ளோளி பேருக்கி”

உலகத்தாய் தனது பரிவால் சேய்க்கு ஊட்டும் பால் ஊனி ஜீப்பெருக்கி உள்ளோளியைச் சுருக்குந்தன்மையாதாகும். அதனால் பாவஞ்செய்யுந்திரமை மிகுந்து துயரங்குசெறியும் வாழ்க்கையேவிளையும். ஆனால் இறைவன் அடிகட்குப் பெரும்பரிவேடு ஊட்டிய ஞானப்பாலோ அவரது ஊனினைச்சுருக்கி, உள்ளோளியைப் பெருக்குவதாகின்றது! இதனாலும் ஞானப்பாளை ஊட்டும் மாட்சிதேற்றம்,

“உலப்பிலா ஆனந்தமாய தேனினைச்சோந்து”

தாய்மார் ஊட்டும்பாலால் விளையும் இன்பமெல்லாம் உடலை வளர்த்து உயிரை வருத்துவதாய் ஒருகணந்தோன்றி மறுகணம் மறைந்து துண்பத்திற்குதுவாகும். இறைவன் ஊட்டும் ஞானப்பாலோ அழிவில்லாதஆனந்தத்தையே பொழியும். தாய்மார்ஜன்ட

உம்பால் சேய்க்குலனவாவதன்றி ஞானப்பாலைப்போல் வெறியளி க்கும் தேன் ஆகாது. தாய்-பாலைச் சேய்க்குச் சிறிது சிறிதாக ஊட்டுவாள்; இறைவனுகியதாயோ தனது ஞானப்பாலைச் சொரிவான்; அதிலீ ஞானச்சேய் மூழ்கினும் அதனால் அச் சேய்க்கு ஆபத்தில்லை. அம்மட்டோ; ஞானப்பாலை விழுவோனும் இறக்காது பிறப்பிறப்பற்ற பேரின்பவாழ்வையே அடைவான். ஆனால் இறைவனு பிறரை எதிர்பாராது தனது அருளால்ஞானப்பாலை சொரிவான்.

“டறம்பறந் திரிந்த”

தான் செல்லும் இடந்தோறும் தாய்தன் குழங்கதையையும் எடுத்துத்திரிவாள். ஆனால் இறைவனு அடிகள் சென்றவிடமெல்லாம் தானும் திரிந்தான். அடிகள் கண்டவாறு திரிந்த போதும் அவ்வங்கிடமெல்லாம் இறைவன்உடன்சென்று, அடிகள் உலகப்பித்தனுய்த் திரிந்தாலத்தும் இறைவன் அடிகள்மீது பித்தனுகி, மறைந்திருக்கேதலும் அடிகட்கு ஞானப்பாலை ஊட்டினன்.

“சேல்வாமே சிவபெருமானே”

உண்டுயே உடையே பொருளே என்று மதிமயங்கி அடிகள் நிலையற்ற செல்வத்தை ஓடித்திரிந்த நள்களெல்லாம் இன்று அடிகட்கு இறைவனது அருளாற்கழிந்தனவாயின்; தம்மைகாடித்திரிந்த செல்வமே இறைவன் என்பதை உணரலானார். அவன் பரிந்துரட்டிய ஞானப்பாலை அவனைத்தம் உயிரிலும் இரியமதி ப்பரிய அழிவற்ற பெருஞ் செல்வமெனக்கண்ட நள் வந்தடைக்கது! இறைவனது இயல்பை அடிகள் நன்களின்கவரானார். என்றும் மங்களத்தையே உயிர்கட்குச் செய்யும் அன்பு வடிவமான தமது சுதான்டே அவன்?

“யான் உனைத்தோடாந்து சிக்கேனப்பிடித்தேன்”

இறைவன் தனது இன்னருளால் அடிகளாது “சிக்கதைத்தை” செளிவித்துச்சிவமாக்கி மயர்வறமதினால் அருளிய அன்றே, இருவரது நிலைகளும் மாறிவிடலாயின. இறைவன் அடிகளைத்தோட

ஏந்து அடிகள் திரிந்தவிடமெல்லாம் அன்பால் பின் சென்றாலே ஸ்லாம் ஒழிய, அடிகள் இறைவனைப் பின் தொடரும் நாள் வந்தது. பண்டு அடிகள் இறைவனைக்காணங்கேர்ந்த காலத்து வாழா கழித்திருந்தார்; திருப்பெருந்துவறயில் அருளிய உபரிஞ்சனி பபத்தில் “இறைதாள் சூண்டேன்; புறம்போகேன், இனிப்புறம் போகல் ஒட்டேனே” என்றவர். இடையிடையே சிலமுறைநமு வஷிட்டனராகத் திருக்கழுக்குன்றத்திலேகுருவடிவாங் திருக்கோ வத்தை இறைவன் காட்டியருளியும், அடிகள் அவனைச் சிக்கெனப் பிடியாறு சமூவசிட்டார். அதனால் பெரிதும் இடர்ப்பட்டார். இப் பொழுதோ இறைவனை உறுதிபாகப்பிடித்தார். பண்டு இறைவன் அடிகளைத் தன்வலையிற்பிடிக்க முயன்றதும் பயன்படாது போமாறு அடிகள் தப்பித்துக்கொண்றதுன்டு. ஆனால் இப்பொழுதோ அடிகள் இறைவனைப்பிடிக்க முயன்ற, அம்முயற்சியில் வெற்றிபெற்று இறைவனை உறுதியாகப்பிடித்துக் கொண்டனர். இனி இறைவனும் அடிகளைப்போல் தப்பித்துக்கொள்ள விணைக்கின்றனனா? அது எங்ஙனம் இப்பலும்?

“எங்கேழுங் தநுநுவது இனியே”

இறைவன் பக்கி வலையிற் படுவோனுதலின், அடிகள் அவனை கீக்கெனப்பிடித்தபின்பு, எங்கு எழுங்தருளக்கூடும்? இறைவனைப் பிடிக்க அடிகள் தாமாசத்தவஞ்செய்தனரா? இறைவன் தானே வந்து உளமாடுகிறது அடிடக்கு அருள் செய்தனன். அவனது அருளால் அவனை அடிகள் பிடித்தபின் இறைவன் எங்கு எழுங்த ருளப்போகின்றன? சினைப்பவரது நெஞ்சையே உவந்தகோயிலாகக் கொண்டவனுதலின் தனக்குரிய இவ்விடத்தைவிட்டு [அடிகளது நெஞ்சைவிட்டு] எங்கு எழுங்கருளப்போகின்றன? இறைவனைப் பிடிப்பதிலுள்ள அருமையை உணர்ந்த அடிகள் இனி இறைவனை எழுங்கருளவிடுவாரோ? ஆதலின் இறைவன் மனமகி முந்து அடிகளது மனதினிடத்து அமர்ந்தருளுவதே முறை. இதுவரை அடிகளை அன்பால் ஆஸ்ட.இறைவன் அடிகளைவிடுத்துக் கொல்ல இப்போது மனத்கொண்டானாலோ? அங்கும் கொண்டா வூபின், அடிகள் யாதுசெய்யமுடியும்? பண்டு அடிகள் அவனைப் பிடிக்கலூயன்றபோது அவன் இடம்பெயர்க்கு எழுங்தருளியது

புராதனக்கோவில்சள் 7.

பாண்டிருப்பு திரௌபதியம்மன் கோவில் ‘நீநுவநூ’

மலர்மிசை ஏகினுள் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ்வார்

என்பதுவள்ளுவநாயனுரிச் வாக்கு. ஆம் அவர் வாக்கிலே கோவில்களின் வரலாறுத்தும்பிக்கூட்கிறது. மலர்மிசை ஏகினுள் என்றால் பக்தர்களின் மனத்தாமரையின்கண் செல்பவன் என் பது பொருள்! எவ்வாறு ஆண்டவன் பக்தர்களின் மனக்கண்செல் அகிருர் என்பது வினாவாகும். உண்மையோதான். ஓர் முனிவர் இறைவனை கோக்கிக் கடுந்தவம் புரிகிறார்! அதாவது உருவமற்ற முற்பக்கத்தொடர்ச்சி

முறையாயிருப்பினும், இப்போது அங்கும் செய்தல் முறைய ஏன்று. ஆகவின் வேறெங்கும் எழுங்கருளாது தம்மிடத்தே அமர்ந்தருளவும் வண்டும் என்று அடிகள் இறைவனை வேண்டிக்கொள்கின்றார்.

இறைவன் தாயினும் சிறங்க தயாவுடைய தத்துவனுயிருக்குக்கண்மையை அடிகள் இவ்வாறு வீணக்கியருகிறார்.

பாலநினை் தூட்டே தாயினுஞ் சாலப்
பரிந்துங் பாவியே நுடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ளோளி பேருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்த மாய
தேனினை் சோரிந்து புறம்புறந் திரிந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
யான்உனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கேழுங் தநுநுவ தினியே.

நீநுவாசகம்-பிடித்தபத்து.

பிரானுக்கு ஓர் உருவத்தைத் தன் மனக்கண்ணில் நிறுத்தித்தவம் புரிகிற். எனியவர்க்கு எனியவனுடைய மீறியான் பக்தனின் ஆவலைப்பூர்த்தி செய்கிற். எவ்வாறெனில் பக்தன் தன் மனக்கண் ஸில் எவ்வாறு கடவுளுக்கு வடிவம்கொடுத்து வேண்டினாரோ அதேபோல் கடவுளும் அவருக்கு காட்சி கொடுத்து மறைகிற். அந்தக்காட்சியை ஆதாரமாகக்கொண்டுதான் நம் இந்து மதத் தில் பல தெய்வங்களைச்சிருஷ்டத்து கோவிலில் வைத்து வணங்கி எர்கள். அந்தப் பரம்பரையில் வந்தாம் இன்று எத்தனையோ புராதனக் கோவில்களைக் காண்பது ஆச்சரியமானதேயாகும்.

கடவுளின் காட்சியின் அருளேபலவடிவங்கள். ஆனால் அதை தும் காட்சியாகக்கொண்டதல்ல! ஆஹமுகன் பிறந்துவளர்ந்து கூர்களைச் சங்காரித்தது காட்சியா? இல்லை! இதேபோல் பல தெய்வங்கள் பிறந்து மாணிடரின் துயரைப் போக்கி இருக்கிறார்கள்! சிலர் பிறவாமலும் காட்சி மூலம் கடவுளின் அவதாரங்களை நிலைநாட்டியுள்ளார்கள். இவைகளினால் இந்துசமயத்திற்கு கறை பிடித்துவிடவில்லை. சு ம கட்சியினர் சொல்வதுபோல் கடவுள் ஒரே தேவனாக இருக்கும், அவர் மாணிடரிடம் பக்தியைவளர்ப்ப தற்காக பல அவதாரங்கள் எடுத்தும், பல காட்சிகளைக் கொடுத்தும் குல தெப்வங்களாக மாற்றியுள்ளன. அன்றூர்களை வணங்குவதனால் நாம் குறைந்துவிடப்போவதில்லை. கொழுப்பு நகருக்குச் செல்ல எத்தனையோ பாலத்தகளுண்டு, அதேபோற்றுஞ் இந்துசமய ஆசாரப்படி ஒரே தேவளை அடைய பற்பல குலதெய்வ வழிபாடுகள் தோன்றின. அதன் பலாபலனே இன்று நம் நாட்டில் சிலவும் புராதன ஆலயங்கள். ஆகைவினாற்றுஞ் யாம் புராதனக்கோவில்களின் ஆராய்ச்சியில் இறங்கினோம். இத்தொண்டு தமிழர்க்கட்டு மட்டுமல்லாமல் ஏண்யோர்கட்டும் பயன் படவேண்டுமென்பதே எமது பேரவா!

புராதனக்கோவில் ரகிகர்கள் தங்களது அன்பைக் காட்டுவதைக் கண்டு குதாகலப்படுகிறோம்! ஆனாலும் வருங்குகிறோம் சிலர் தங்களது கிராமத்திலுள்ள ஆலயங்களை எழுதவேண்டும், எம்மிடம் வரலாறுகள் இருக்கின்றன என்கிறோர்கள்! அன்றூர்கட்டு ஆற்தலாக சிலவர்த்தைகள் எழுத ஆசிக்கிறேன், அன்பார்கள் தங்களது கிராமத்தின் கண்ணுள்ள புராதன ஆலயத்தின் வரலா

ந்தை எழுதி அனுப்புகின்றன. பாளைக்கும்கால் சுறுக்குவது கூஜம் அதே போலயாழும் அறியாத ஆலயங்கள் இருக்கலாம்; உங்கள் வாலாறுகளைக்கொண்டு, யாம் உங்கள் கிராமத்திற்கு விஜயம் செய்து சந்தேகமற ஆராய்ந்து வெளியிடுகிறோம். ஆதலினால் அன்பர்கள் தங்கள் அலையவரலாறுகளை, அனுப்பிவைக்கும்படி யாம் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

மாட்க்களைப்பிரிவுக்கு சமர் 24 கைமல்களுக்கு கப்பர் ஹள்ள பாண்டிருப்பு என்னும் கிராமத்தின் கண்ணே அனுமந்துள்ளது கிரெளபதியமென் கங்கிதானம்.

பாண்டவர்—இருப்பு அதாவது பாண்டவர்களான ஐவரும் கிரெளபதியும் எழுங்கருளி யுள்ளடையினுற்றுஞ் இக்கிராமத்திற்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டதெனில் பாண்டவர்வழிபாடு எத்துணை விசேடமாக இருங்கவேண்டுமென்பது தெரிவிக். இவ்வாலயத்தை காதன் கோவில் என்றும் அழைப்பதுண்டு. அதாவது தாதன் என்ற ஓர் சன்னியாசி ஆலயத்தைக் கட்டிமையினாற்றுஞ் இப்பெயர் கோன்றியது. ஆனால் இன்று அவ்வழிக்கொழுங்கு தீரோபதி அம்மன் கோவிலென்றே, அணிவராலும் அழக்கப்படுகிறது.

முன்றுபோது தென்னிந்திபகுச்சன்னியாசிகளின் கோஷ்டி போன்று கதிர்காமத்தைக் காலுவதற்காகப் புறப்பட்டு கதிர்காமவைகளை குவ்வெலாரு கிராமத்தில் தங்கி விட்டனர், தங்கியவர்கள் அந்தக் குடும்பங்களிலே தங்களது குலதெய்வங்களை அழைத்து வழிபட்டனர், தங்கட்டு பின்னர் அவ்வழிபாட்டை நடத்துவதற்கு அருகிலுள்ள மக்களைச்சேர்த்து ஆதரித்துவங்களைச், அதாவது சன்னியாசிகள் வணங்களிலே தான் தங்குவது முடிபு, அதன்படி அவர்கள் தங்கியிடுப்பதைகளூம் வணவிலக்கு கிழமைத் தொடுகள்தங்கள், அங்குவகையில் தாதன் என்ற சன்னியாசி பாண்டிருப்பு என்று அழைக்கப்படும் காட்டிலே தங்கினார், அவர் தங்கு குலதெய்வங்கள் பாண்டவர்களையும், தீரோபதி வையும் வழிபட்டுவந்தார், பின்னர் பலவரக்குழுப்பேற்றி வழிபாட்டைகட்டினார், காலக்கிழில் காடு கிராமமாசி அணிவராலும் பாண்டவர் வழிபாடு நடைபெறலாயிற்று.

தாதன் என்பவர் மகாமேதாவி மந்திரசக்தி கொண்டவர். நெருப்பிலே பாய்ந்து வழிபாட்டின் மிகமையை மக்கட்கு உணர்த் தினால் என்றால்அவரைப்பற்றி கூறுவது கடினமேதான்.

ஆலயத்தினுள் இருக்கும் விக்கிரகங்கள் தாதனுல் செய்யப் பட்டவைகளே! விக்கிரக அமைப்பை நோக்கினால் சோழசிறப் புழையைக்காவலாம்! அது மட்டுமல்ல, விக்கிரகங்கள் மகாசக்தி கொண்டவைகளாக இருக்கின்றன. இதுகாலவரை பூசை செய்து வந்த பல பூசகர்களும் ஐயோ! இச்செய்வங்களுக்கு எதிராக சின்று “அடுக்குச்சாதத்திக்கொள்ளபூடியவில்லையே” என்று கூறுகிறார்கள். இப்போது அவ்விக்கிரகங்களின் சக்தி குறையவில்லை. தாதனுல் மந்திர உச்சாடனம் செய்யப்பட்ட இயங்கிரங்களின் வெம்மையைத் தாங்கமுடியாமல் சிமேந்தினால் பூசி மறைத்துவிட்டார்கள்.

உருப்பொறுக்க முடியாமலும், செய்கைப்பிழையினாலும் மக்கள் துணப்பப்பட்டமையினால் சுகாதேவனுடைய விக்கிரகத்தை யெடுத்து எதிரோடுள்ளகடவில் இட்டுணிட்டார்கள். மேலும் கோவில்திறந்து பூசைசெய்யும் நேரத்தில் “பண்டாரசிசெப்பு” என்று சோல்லப்படும் ஓர் செப்பைப் பூசகர் எவ்வளவோ பிரயாசைப்பெட்டுவெளியே கொண்டுவருகிறார். அதனுள்ளும் தாதனுல் மந்திர உச்சாடனம் செய்யப்பட்ட ஒரு இயந்திரம் இருக்கிறது. அன்று தொட்டு இன்றுவரையும் தாதன் காட்டிய வழிப்படியே வழிபாடு கடைபெற்று வருகிறது.

அன்று கொட்டலாகத்திகழுத் தீர்மானம் இன்று கற்களினால் எழுப்பப்பட்டு அழகாகத்திச் சூழ்கிறது. தற்போது ஓர்மணிமண்டபமும் கட்டி ஆலயத்தை அழகு செய்துள்ளார்கள். கோவிலிக் கற்றி வெளியீடுமிகவும் பரந்து இருக்கிறது.

பிரதிவருடங்கோரும் 18காட்கள் திருவிழா நடத்திபுரட்டாதிப்பூரணபன்ற தீக்குளித்தல் கடைபெறும். தீக்குளித்தல்விழா பார்ப்பதற்கே பயக்கரமானது. இதனைப்பற்றி சுத்தானந்தபாரதியார் அவர்களும் தமது ஆக்ம சோதனையில் அழகாகக்காட்டியிருக்கிறார்.

கோவிலின் முன்பு 4 அடி அகலமும் 30' அடி நீளமும் 6' ஆழமும் கொண்ட குளியொன்று தோண்டப்படும், இதனுள் வைரக்கத்தக்களை அடுக்கி நெருப்பிழுட்டித் தண்ணாக்குவார்கள்! இத்தனால் களின்மேலே பாண்டவர் திரளைப்பதை வேடதாரிகள் கடவினுள் சென்று நீராடினாக்கு மஞ்சள் குளித்து தகதகவென்று பிரகாசிக் கும் நெருப்புத் தண்ணகளின் மேரில் மெதுவாக நடந்து செல்வார்கள். இக்காட்சியைக்கண்டுகளிக்க ஆயிரக்கணக்கானமக்கள் கூடுவார்கள். தகதகவெனப் பிரகாசிக்கும் நெருப்புத் தண்ணகளின் மேல் நடப்பதனால் இவர்களின் கால்களில் எந்தவிதமான புண்டு ஏற்படாதன ஆச்சரியமே! இதுமட்டும் போதுமானது திரளைப்பதியம்மனின் அருளைக்காட்டுவதற்கு, அதுமட்டுமல்ல! இன்னுபொருளிசேடமும் உண்டு, அதாவது தீக்குளியினுள் நெருப்பு மூட்டுவதற்கு முன்னர் மஹடவைப்பார்கள். அந்த மணடையைத் தீழுடிப்பார்யங்கடினார் தண்ணகளை ஆறவிட்டுக்க ரியாகியமின்பு வெளியாக்கிப்பார்த்தால் அவ்வாறே இருக்கும்! ஆகா! அனைத்தும் அம்மனின் அருளெனதான்.

தீக்குளித்தல் பகலில் கண்டபெறும், அதற்கு முன்னர் இரவு அருச்சனன் தவங்கில் விழா நடத்துவார்கள். கோவிலின் அருகே, பெரிய உயர்க்க மரமொன்றை நட்டு மேலே பரண்செய்வார்கள் அக்கே அருச்சனன் வேடதாரி ஏறி இருக்கு கொண்டு பாண்டவர் சரிக்கையைப்படிப்பார். இதனைமக்கள் அனைவரும் ஆற்தலாக கீழே இருக்கு கேட்பார்கள்.

அம்மனுக்கு நடத்தும் 18 திருவிழாவினுள் இவை இரண்டும் தான் சிறந்தவைகள். ஈழநாட்டிலுள்ள பல ஆயிரக் கணக்கான மக்களை தண்ணால் ஓர் இரவிலே வரவழைக்கும் சக்தியைக்கொண்ட தீரளைப்பதி அம்மனின் அருள் கீழக்கு இலங்கையில் தனி போரு மாண்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது, அவளின் ஆடசி அருளுடையது. அவளைச்சேவிப்பது ஓர் பாக்கியமோகும்,

எமதுபாண்டவர் வழிபாடு என்ற வாடேஷிப்பேச்சிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது
(வளரும்)

கடவுளை வழிபடுதலின் பயன்.

(தேன்னுபிரிக்கா டப்பன் தீரு ச. மு. பிள்ளை அவர்கள்)

—பூப—

கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை ஒப்புக்கொள்வதுதான் மிக வும் கஸ்டமான காரியும். அதை ஒப்புக்கொண்டால் அதன்பின் செய்யவேண்டிய காரியங்கள், அனுஷ்டானங்கள், ஆசாரங்கள் இவையினாத்தும் விவாதத்திற்கு வராது, ஆனால் கடவுள் இருக்கி ரூர். என்பதைச் சிலர் தாட்சண்பத்திற்காக ஒப்புக் கொள்ளக் கூடும். இன்னும் சிலர் சுற்றத்தாருக்குப் பயந்து ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும், மற்றும் சிலர் வாதப்பீரத்திவாதத்திற்கு பயந்து ஒப்புக்கொள்ளக் கூடும். இவ்வாறு ஒப்புக்கொள்வதைத் திட கடவுள் இல்லையென்று இருங்கு விடுவது சாலவும் நன்று, ஆனால் கடவுள்கூட ஓட்டென்றும் ஞாபகானது, மனிதனினமேம்பட்டவனுக்கு செய்திடும். பண்பாடு வாய்ந்தவனுக்கும், சமுதாயத்தை சீராக்கும், சமுதாயத்தில் சுகோதாத்துவமும் அமைதியும், தகழும், தானமும், ஒழுக்கமும் பொருந்திடச் செய்யும்.

கடவுள் இல்லாத இடமில்லை, இல்லாத நேரமுமில்லை, உன் உள்ளத்தின்உள்ளே அவர் உறைந்துள்ளார், நீ கதவுகளை மூடுக் கொண்டு தனியையில் வேகு ரகசியமாகக் காரியம் செய்யலாம். நீ செய்யும் காரியத்தை யாரும் அறியாதபடி செய்து விடலாம். ஆனால் உண்ணன்னே இருங்கும் பரமாத்மனை உண்ணால் ஏமாற்ற முடியாது, உண்ணே அவன் அறிவான், உன்செயலை அவன் பார்க்கிறான், அது மாத்திரமா! சில சமயங்களில் சில எண்ணங்கள் பூனித்திரைபோல் உண்டில் உருவும் கோள்ளத்தொடங்கும், மன்னை போன்று ஒரு கணக்கேரம் தோன்றி மறைக்கிறும். நீ அதை அறியாமலும் இருப்பாய் ஆனால் உன் உள்ளே இருங்கும் பரமாத்மா அதையும் அறிந்திவோர்.

ஆகவே எங்கும் பரவியுள்ள எல்லாவற்றிலும் யியாடித்திருக்கும், எல்லாவற்றையும் அறியும் அந்த பரமாத்மனீடும் உணக்கு ஸிச்சயமான பக்கி ஏற்பட்டுவிட்டால் உன் தொல்லைகள் தீர்ந்தன,

கடவுள் இருக்கிறார் என்னும் நம்பிக்கையும், அவருடைய எல்லையில்லாத சக்தியையும் உணர்ந்தவன் பாவச்செயல்களைச் செய்யவே முடியாது. எனெனில் கடவுள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். என்னும் ஞாபகம் உணக்கு இருக்கும். மனத்திற்குள் ரகசியமாகவும் தீய சினைவு ஏதும் கொள்ளமாட்டாய். அதையும் அவன் அறிவான் என்பது உணக்குத்தெரியும். ஆகவே சினைவிலும் சினைக்கமாட்டாய் தீய எண்ணங்களை.

எல்லோரும் அறிந்த விஷயம் ஒன்று உண்டு. செய்யத்தகாத காரியமான்றை செய்யத்துணியும்பேசுது யாரும் அதை ரகசியமாகவே செய்வான். அவன் செய்வதை ஒரு போலிஸ்காரனே, குண்டிலோரா, அல்லது சாதாரணமனிதனே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்பதை லேசாக அறிந்தாலும், அந்த துஷ்டகாரியத்தைச் செய்வதிலிருந்து அவன் விலகிக்கொள்வான். இது மானிடருக்கு இயற்கையில் அமைந்த சபாவம்.

தீய செயல் செய்வதைப்பிறர் பார்க்கிறதாக அறிந்தால் கல்மனம் படைத்தவனும் வெட்கி, மனோகுடிம் சிதைந்து. புலனப்படுவான், ஆனால் தீயோர்கள் தீங்குகள் செய்யவில்லையா? பாமரமக்கள் பாவச்செயல்களைச் செய்யவில்லையா? கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர்களைன்று சொல்லுகிறவர்களும் துஷ்டத்தனமான காரியங்களைச் செய்யவில்லையா? என்று கேட்கலாம். ஆமாம்! செய்கிறார்கள்; அப்படிப்பட்டவர்கள் பரம்பொருள் சர்வவியாபியானவன் என்பதை உணராதவர்கள் இறைவனிடம் பக்தியில்லாதவர்கள் என்றே சொல்லவேண்டும். கடவுளை சினைந்தாரை அனுகாதுபாவம்.

இறைவன் மிகுந்த தயாரிதி. கடவுள் இல்லைன்று கொல்லுகிறவை அவர் தன்னிப்பதில்லை. சிற்றம் கொள்வதில்லை. எப்படி பெற்றதாய் தன் குழங்கைகளிடம் கோபமில்லாமல் கருணைவடிவமாக இருப்பாலோ அது பீபான்றிருப்பார் இறைவன் ஆகவே இவ்வளவு கருணை வாய்ந்த கடவுளிடம் நம்பிக்கை வைப்பதற்கு ஏன் சங்கோஜப்படவேண்டும். கடவுளிடம் நம்பிக்கை வைத்து, “அப்பா! உன்பால் என்றும் குன்றாக பக்தியை தந்திடுவாய்” என்று ஒரு வரம் கேட்டுப்பெற்றுக் கொள்ளுவார்கள்:

கடவுளை நம் இனால்பாவும் தொலைந்துபோகும் என்று சொன்னேன். அது மாத்திரமாலே நம்மைப்படித்தப்பயன்களைக்குத்தம் நாசமாகிவிடும்। இதைவிடப் பெரியலாபம் என்ன உண்டு? சாதாரணமான போலீஸ் சேவகன் நம்முடன் கூட இருப்பதற்குத்தால் நாம் பயமற்றிருக்கிறோம். மனம் நிம்மதியாக இருக்கிறதல் ஏவர் சர்வவல்லமை வாய்ந்த சுடவளே நமக்கு. சதா சர்வகாலமும் காவலாக இருந்துவிட்டால் நாம் எனத்தகண்டு அஞ்சவோம்? நமக்கு என்ன கவலை!

நல்ல தோழன் வாய்ப்பது தூர்ப்பலம். கடவுளைப் போன்ற உத்தமனை தோழன் வேறில்லை. என்கி அவன் சர்வவியாபி. எல்லாம் அறிந்தவன். பக்தத்துங்கு உண்மை செய்வதையே தன் தரும மாகக்கொண்டவன். பக்தர்களுக்குச் சூழ்ந்தை. இப்படிப்பட்ட தோழன் கிடைக்கும்போது நாம் எதற்காக இந்த பாக்கியத்தை இழக்கவேண்டும். அவனை அழைத்து நம் அண்மையில் வைத்துக் கொள்வது கஷ்டமோ! இல்லை. வா! எனது சமிக்கனு செய்தால் வந்திடக் காத்திருப்பவன் அல்லவா அவன்?

பெரியாழ்வார், “அவை அற்பமென்ற கூதோப்தியில் மெத்தென்ற ஆகிசேஷ சமயத்தையும்விட்டு, கருடனின், திருப்பரணி யையும் துறங்கு என் மனத்துள்ளே வந்து இருந்தாய். என்னை வாழச் செய்தாய்” என்று பாடுகிறோர்.

“அனந்தன் பாலும் கருடன் பாலும்

ஐது நோய்தாக வைத்து
என் மனத்துள்ளே வந்து வைகி
வாழச் செய்தாப் எம்பிரான்!
நினைந்து என் உள்ளே நின்று
நேக்குக் கண்கள் அசம்பு ஒழுக
நினைக் திருந்தே சீரமாந் தீர்த்தேன்
நேமி நேடிய வனே”

ஆகவே இந்த உலகத்தில் பரவுமற்று வாழுவும், பயமற்று இருக்கவும், துண்பம் நீங்கிவாழுவும்வழியோன்றுண்டு. இறைவன் சுடரடிதொழுது வாழ்வதே அவ்வழி, எவ்வளவு சுலபமானவழி? அதை மக்கள் பிரயோசனப்படுத்திவாழுங்கால் இன்னல்களில்லாமல் வாழலாம்.

உற்சிருடர்ச்சி,

சாதனம்.

ஓட்டுக்கூடுதல்கூடுதல்கூடுதல்
பராமரங்குதல் வல்லி அம்மையார்
கூடுதல்கூடுதல்கூடுதல்கூடுதல்

இம் மானிடத்தில் மக்களாகப்பிறந்த யாவகும் முன்னேற்ற மானவாழ்விலே முனைந்து நிற்கின்றனர். அவ்வாறாக முனைப் பர்கள் அவற்றிற்கேற்ற சாதனங்களைக் கையாறுதல் வேண்டும். சாதனங்களின்றை தாம் கோரியவைகளை நிறைவேற்றுதல் இயலாத செயலாகும். நீங்கூட்டுப்படியவன் பலநாட்களாக அதிலே பயிலுதலும், சரீரக்கம் வேண்டியவன் சரீராப்பியாசம் செய்வதும். அறிவு விருத்தி வேண்டியவன் பல நூல்களைப்பயிலுதலும் மிகவும் அவசியமாகும். இவையாவும் என்னியவாறே எய்துவதற்குச் சாதனங்கள் இன்றியமையாதனவாகும். இச்சாதனங்கள் இவ்வுலக இன்பங்களை விரும்பிச்செய்வனவாகும். இதுபோலவே எம்பிரான் திருவடி நீலை அடைதலாகிய முத்திப்பேற்றிற்றிற்கும்சாதனங்கள் வேண்டப்படும். அச்சாதனங்கள் நான்குவகைப்படும். அவை;

“நித்திய அநித்தியங்கள் நின்னையங் தேவிலிவேகம்
மத்திய திகபரங்கள் வருபோகங்களில் நிராசை
சத்திய முரைக்க வேண்டும் சமாதியேன் ரூஹுட்டம்
முத்தியை விரும்பு மிக்கை மோழிவர் சாதனமின்னுன்கே”

என்பது ஆன்றேர் வாக்காகும். இச்சாதனங்களின் இலக்கணங்களைச் சிறிது ஆராய்வோம்—

முதலாவது சாதனம்:— உண்மைப்பொருள் ஏது? இம்மைப்பொருளைது? என ஆராயும் விவேகம், இதுவே (நித்திய, அநித்திய, வஸ்து, விவேகம்) எனப்படும்.

இரண்டாவது சாதனம்:— இவ்வுலக இன்பங்களிலும், தேவருலக இன்பங்களிலும் உள்ள வெறுப்பாகும், இக முத்திரார்த்தப்பரபோக விரகம்] எனப்படும்,

மூன்றாவது சாதனம்: சமம், தமம், விடல், சகித்தல், சமாதனம், சிரத்தை என ஆறுமலருகு சேர்க்கதொன்றாகும் இவ

ற்றுள் சமம்: உட்கரணங்களாகிய [மனம் புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்) வற்றை அடக்கல். தமம்:- பஞ்சப்பொறிகளிலிருந்து விட யங்களை உணரச்செய்யும் புறக்கருவிகளைத் தடுத்தல் விடல்:- தான் பொருந்தியிருக்கும் மனை விவகாரங்களில் நின்று கிறிது கிறிதாக விட்டு நீங்குதல். சுகித்தல்:- தம்மிடத்திற் பொருந்தி யுள்ள இன்ப துன்பங்களை அனுபவத்தில் வரும்பொழுது அவற் றைப்பொறுமையாக அனுபவித்தல், சமாதானம்:- சான்றேர் வாயிலாகக்கேட்ட உண்மைமாழுகளைத் தன்மனத்தே சிகித்தது சூவற்றை [இன்பதுன்பம்] ஓர் இனிய விளையாட்டாக மதித்து மனதை மகிழ்ச்செய்தல். சிரத்தை:- அறிவுடையோனுகிய குரு வினிடத்திலும் சமயநால்களிடத்திலும் அன்பு வைத்தல். இதனை “ஆஹ சம்பத்தி” என ஆண்றேர் கூறுவர்.

நான்காவது சாதனம்:- இன்ப வீட்டைட்டாகலாகிய முத்தியை விரும்புகின்ற ஆசை (மும்முக்குத்துவம்)

இங்கான்கு சாதனங்களையும் ஒரு உடலாகக்கொண்ட மாணவன் சித்த சலனமின்றி தான் கொண்ட கருமத்திலேயே சிரத்தை யுடையவனுரிநுத்தல் வேண்டும். அவ்வாறின்றிப் பிறவிடயங்களில் மனத்தைச் செலுத்துபவர் உறியிலுள்ள பாற்குடத்திற்கு மேல் சிற்றும் பூளையானது இறப்பிலோடும் எலிபை உண்பதற்காகப் பாற்குடத்தினின்று பாய்ந்தோடுவது போலாகும். பூளை பாற்குடத்தினின்றும் தள்ளிப்பாயும்போது உறியிலுள்ள பாற்குடம் கவிழ்ந்துடைந்து விடுகிறது, இச்செயலினுலே அப்பூளைக்கு முன்னிறநுத்த இன்பத்திலே அதிகப்படியான துன்பமே குடிசொல்கிறது. இதனை உண்ணிட்டு உமரபதியார் “பரப்பமைத்துக்கொள்வின்” என்றும், முனிவாசகர் “பப்பற விட்டிருந்துணரு சின்னடியார்” என்றும் மொழிந்தனர்.

க.ந.வே, உண்மைப்பொருளைத்தேதடும் உத்தமமானவன் உலகிலுள்ள எப்பொருளிலும் இச்செயற்றவனும்தத்தேகளைத் தேடுச் செல்கின்ற வகுஷன்கள் போல் இருத்தல் வேண்டும்: இவ்வாறு உண்மைப்பொருளை அடைய வேண்டுமென்றும் விருப்பால் அலைந்து திரிக்க மாணவன் மேய்வந்துதி, உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, கண்ணீர் வாரானின்று கொண்டு எம்பிரானி.

நல்லார் நடந்த வழி [முத்துக்குமரன்]

ஆன்றேர் தம் வாழ்விற்கண்ட உண்மைகளை உலகும்யக்கருதி, சொல்லிப்போந்த பல்பொன்மொழிகளில், “இணக்கமறிந்தினங்கு” “சேரிடமறிந்து சேர்’ என்பன இரண்டும்சுருங்கச்சொல்லிவிளங்க வைத்தல் எனும் இனத்தைச்சார்ந்தவை. இவை நாம்யாருடன் பழகுகிறோம் என்பதைத்தெரிந்து பிறகு கட்டுக்கொள்ளவேண்டுமென்பதைச்சொல்லஸ்முங்கவையே தவிர, ஏதுகல்லது எது தீயது என்று வரையற த்துச் சொல்லவில்லை. இதை உய்து முற்பக்கத்தொடர்ச்சி

“புல்லாகிப் பூடாய்ப்புழுவாய் மரமாகிப் பல்விருக்மாகிப் பற்றையாய்ப் பாம்பாகிக் கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க்கணங்களாய் வல்லசரராகி முனிவராய்த் தேவராய் எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திலாத்தே னெம்பெருமான்” என்முறையிடுகிறேன்.

மேலும் இறைவன்பால் வைத்த இடையருத அன்வின் மிகுதி மினுல்தான் கோரியசாதனத்தை இன்னும் அதிகமாக வளர்க்கின்றேன். கருணைதி! “எண்ணில்லத பிறப்பெனுங்கடவில் கரைதெரியாது தமோதுகின்றேன், சின்தீருவடிபாகிய தெப்பத்தைத் தந்து அருங்கரைசீர்ப்பாயாக, மானே ஐங்கதமுத்தின் புணைத்துக்கூட்டுக்கின்றேன். யாதுமென்றநியாதவனுகிய யான்

“வெறுப்பனவே சேய்யுமென் சிறுமையைன் பேருமையினாற் போறுப்பவனே! யராப்பூண்பவனே! போங்குகங்கை சடைச் சேறுப்பவனே! நின்திருவநூளால்என் பிறவியைவேர் அறுப்பவனே யுடையாயடியே னுன்னடைக்கலமே”

என்று இறைவன்பால் அடைக்கலம் புகுகின்றனன். இத்தகைய உண்மை அன்பு கொண்டு உண்மையைச்சாதிப்பவனே உத்தமமாணவனுகும்! (தொடரும்)

துணைவாசகர்களுக்கு விட்டுவிட்டார்போலும், இக்குறை தீர்க்க ஏழுங்கபோலும், “நல்லார் சொல் கேட்பதுவும் கன்று”, எனும் பேருரை. இதுவே நல்லது, நன்மையக்கத்தக்கதென ஐயங்கிரி பறக்கொள்வதுக்கிண்றுர். இவ்வண்மையே—

“அறன்றிந்து முத்த வறிவுடையார் கேண்மை
திறன்றிந்து தேர்ந்து கோள்ள!” எனவும்
அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பேரியாறைப்
பேணித் தமரேஞ்க கோள்ள!” எனவும்

வற்புறுத்துகிறூர் வள்ளுவநாயனுர். இதிலும் ஒரு படி மேலா கப்போடி திருமூல நாயனுர் “நின்னருள் செய்யும் பெரியாருடன் கூடல் பேரின்பமே” எனப்பாடி எல்லோரும் என்றும் இச்சிக்கும் பேரின்பத்தையுடைய இலகுவான வழியை வகுத்தார்.

கேட்க அழுகுதான் ஆனால் பயணபடுமா? ஏட்டுச்சரக்காய் கறிக்குத்தவுமா? என்பதே ஐப்ப்பாடு. இவ்விஞ்ஞான காலத்தில், கண்ணாரக் கண்டாலோரிய, காட்சியளவையால் தீர்மானித்தாலோரிய, எதுவும் ஏற்பதற்கிறது. எனவே மேற்சொன்ன சக்தை மெழுவதிலும் வியப்பமொன்றமில்லை; இயற்கையே. “உண்மை உண்மையே” என விஞ்ஞான உதவிகொண்டு மெய்ப்பிப்பதே பொருத்தமுடைத்து, இவ்வழியில் இயன்ற வரைமுயல்வோம்.

“விஞ்ஞானம்” என்றால் என்ன? இரு வகுப்பினர் இரு விதமாய் அறிவர், வேதாந்திகள் தெரிந்துகொள்வது வேறு; பிறர் சொல்லுவதுவேறு. வேதாந்திகள், சீவான்மாவும் பரங்மாவும் ஒன்றி, பின்னர் சீவான்மாதனித்து, உலகுயை வழிகாட்டியான இயக்கும் அறிவேனிஞ்ஞானம்” என்பர். ஆனால் கம்போன்ற சாமாஸ்யர் விஞ்ஞானம் என்றால் காட்சியளவையாற்கண்ட உண்மையைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் அதன் பயனுக அலுமானத்தால், இதுதான் உண்மை எனத்தேர்த்தலே” என்பர்.

காட்சியளவையாற்கண்ட உண்மையே, “பன்றியோடு சேர்க்க கண்றுங்கூடப்” என்பது. இதே கருத்தைத்தெரிவிக்கும் ஒரு விதமும் நூபகத்துக்குவருகிறது. ஒருத்தாக தன் குழந்தை

யைத் திருக்தக்கருதி, அது உடுத்திருந்த தூயவெள்ளோயாடையில் கொஞ்சம் அடுப்புச்சாம்பலை அள்ளிவரச் சொன்னார். குழந்தை கொண்டுவர அதைக்கீழே போட்டுவிட்டு அவன் ஆடையைப் பார்க்கச்சொன்னார். கரிக்கோட்டோடு அழுக்காயிருந்த ஆடையைப்பார்க்க குழந்தைக்கு அழுகை வக்கத்து. போங்கப்பார், நீங்க தானே அள்ளிவரச் சொன்னீர்சள்? எனக்குற்றம்சாட்ட ஆரம் பித்தது. உண்மைதானென்ன? வெள்ளோயாயிருந்த சட்டைகொஞ்ச செநோத்தில் எப்படி அழுக்காய்ப்பேரச்சு, பார்த்தாயா? இப்படி த்தான் கெட்டவர்கள் சகவாசமும்” எனப்பதில் சொன்னார். “அப்பா, இனி எப்பவும் அப்படிச்செய்யவே மாட்டேன்”. எனத் தன் தீர்மானத்தைத் தெளிவித்தது குழந்தை.

இது ததைதானே என்றாலும் உண்மைங்கழுச்சிக்கு மாருண தல்ல என எவரும் ஏற்கக்கூடியது. தேவைதான் என்றால் உண்மைசிகழுச்சியொன்றை கீழேதருகிறேன்.

சுமார் இருடத்திராண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன், இரு ஆங்கிலப்பெண்களுக்கு அவர்கள் இமந்த இருவருடப் பள்ளிப்பாடுத்தை குறுகிய காலக் கில் கற்றுக்கொடுக்க சமயம் கேர்ந்தது. ஒருங்கள், அவ்விரு கண்ணியருள், மூத்தவள் கையிலிருந்த பேருதவறாக்கீழே விழ, “ஹரே கோவிந்தா!” என எடுத்தாள். எடுத்த அடுத்த நிமிஷம் உடலோடுங்கப்பதுடன் என்னை கோக்கினாள். என்னைக்கேவி செய்ததாக கான் கருதக்கூடுமென்பதுவும், கேவி செய்து குலச்சிலம் அல்லவென்ற பண்பாடுமே பயத்திற்குக்காரணம். இதையறிந்த நான், மகிழ்ச்சியுறுவதை விடுத்து, மருளக்காரணமேன்?” எனக்கேட்டேன். சிறிதுவிப்போடு, நான் சொன்னதின் விளக்கமறிய விரும்புபவன் போல் என்னை உற்றுகோக்கினாள். இதையுரைந்த நான், ஒருமொழியைக்கற்ற அதில் தேர்ச்சிபெற என்னசெய்யவேண்டுமென சொன்ன ஞாபகமிருக்கிறதா? எனக்கேட்டேன். கண்டது கற்கப்பண்டிதனுவான் என்பதை விடுத்து, மேதைகளின் நால்களையே. அதிலும் ஒருவன் நூலையே பலமுறையும் படிக்க வேண்டுமென வற்புறுத்தினேன். அப்படிப்படிக்க நூலாகிறீர் மொழியே நம் மொழியாக விடும்” என்றேன். “காரணம், நூலாகிஸியர் கூட்டுறவே, ஒருவரோடு பழுகும்போது அவர்பேச, நாம்பேச, எனக்கலங்குவரும். நூலை

ப்படிக்கும்போது நாலாசிரியர் மட்டுமே, அச்சடித்த பக்கவாயி லாகப் பேசக்கேட்கிறோம். பூதவட்டில் ஆசிரியர் நம்முன் இல்லை யெனினும் அவர் பேசத்தான் கேட்கிறோம். எனவே, இவ்வினைக்கம் மறைமுக இணக்கமாகும்.

இணக்கம் இல்லையென மறுக்கழுதியாது. நேர்முகக் கூட்டுறவில் தெரியாததைக்கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவாய்ப்புடைன்டு, இவ்வாய்ப்பு நூல்வாசிப்பான மறைமுக இணக்கத்தில் இல்லையெனினும் தெரியாதவிடத்து திரும்பத்திரும்ப உற்றநோக்கின் புலப்படாது போகாது. எனவே இருவித இணக்கத்தின் பயன் ஒன்றே தான் என்றும் ஆதாரமாக திருவள்ளுவரின்.

“நவிருஹம் நூனயம் போலும் பயிருஹம்
பண்புடையார் தோடர்பு”

என்ற குறிணீச்சொல்லி, விளக்கிக் காட்டினேன். அப்போதெல்லாம் என்னை நீங்கள் நம்பாதிருக்கலாம், இப்போதேனும் நம்பலரமா?

என்னேடு பழகி நான் எடுப்பதைப்போல், நான் அடிக்கடி சொல்லும் சொற்களையுஞ் சொல்லி, ஹரேகோவிந்தா! எனாடுத்ததேன்? ஒருவர் சொல்லும் சொற்கள் நம் சூக்கும சரீரத்தில் படம் பிடிக்கப்பட்டு பத்திரிப்படுத்தப்பட, வேண்டும் போது மனத்திரையில் பிரதிபிம்பிக்கப்பட்டு ஒலியாக மாறி பிறரிய மொழியாக வெளியாகிறதென்பதே விஞ்ஞானிகளின், மனோத்துவ மேதைகளின் கூற்று. இப்போது விளங்குகிறதா? நீயோதமிழியாய் என்னை அஞ்ஞானியெனக்குறும் சத்தோலிக்ககிறி ததுவ வகுப்பைச்சேர்ந்தவள். கட்டாயப்படுத்தி “கோவிந்தா!” எனச் சொல்லச்சொன்னாலும் மறுக்கக்கூடிய நீ உன்னையுமறியாது சொன்னைய். நான் சொன்ன அளிந்தும் உண்மை என்பதற்கு வேறு அக்தாட்சியும் வேண்டுமா? எனச்சொல்லி முடித்தேன் புன்முறவுற்றுள் நங்கை,

இதினின்றும் இணக்கத்தின் பயன் இன்னதென அறிந்தோ மெனினும் நல்லாரினைக்கத்தின் விளைவு நற்பயனே என்பதை எவ்வாறாறியலாம்? என்பது அடுத்தகேள்வி இதையும் நிருபிக்கும் உண்மைச்சம்பவம் ஒன்றைக்கீழ்முத்துக்கேறன். தொடரும்.

சான்றேர் உபதேச சாரம்.

[பொன்னரம்.]

- 1 பரமதே வென்றும் பராசக்தி யென்றும் முருகன் ஜங்கரமூர்த்தியுமே யென்றும் பிரமன் மாலென்றும் பின்பல பெயரிட்டு ஒருசிவன் நன்னை எத்தும் இவ்வுலகெலாம்.
- 2 சத்த சத்திய சுந்தரச் சோதியை தத்த முள்ள தக்கின் தகுதிக்கு ஏற்பவே பக்தியாற் பெயர் பலவைத்து மக்களும் சித்த மேத்தினும் சிமலன் தருவனே.
- 3 நில்லை யாடுாத்தினை தயாபரன் அல்லல் நீக்கியே ஆனாலும் அன்பொடு பெல்ல வாழ்ந்திக்க மேதினி தண்ணில்லீ கல்லஞாகவே நானும் நடந்திடில்.
- 4 முன்னர் சூழ்வினை முற்று மகற்றியே உண்மீடும் கல்ல உத்தம னுக்குவான் அன்னை அம்பிகை அருள்விறை ஈஸ்வரி தன்னை காருடைம் தாழுங்கு கீ வேண்டிடில்
- 5 முத்திக்கலு நல்முத்த விளாயக அத்தனப்படங் ஆண்டருள் செய்குவான் சுத்தசந்துண சுந்தரலுக கீ தித்த சுத்தமாய்ச் சிந்தையுள் வேண்டிடில்.
- 6 முருங்கள் ஜயனைம் முழு முதல் வேலவன் தருவன உற்கதி தங்கு உளைத் தாங்குவான் உருகும் அன்பொடும் உள்ளத்து ஞான்ஞாளே வருக என்ற நீ வாழ்ந்தி வணங்கிடில்
- 7 பரில் அம்பிகை பரதிவ சக்தியே கேரில் முன்தோழும் விளாயகர் முருகவேள் வீரபத்திரர் வைவர் ஜயனுர் தேரில்யாவும் ஓர் சிவத்தின் முகத்தக்கேமே சிவம் அங்கதித் தனித்த பேராற்றலே சிவம் உலகமாய் இலங்கிடும் சோதியே சிவம் உலகினை ஆக்கி ரூடுக்குமே சிவம் உலகினைக் காத்திடும் சக்தியே. (தொடரும்)

ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண விஜயம்.

(1921-ம் ஆண்டில் இருந்து வேறிவந்தது)

- தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மொழியில் தமிழ்மக்கட்கெனச் சமயத்தொண்டு புரியும் மாதப்பத்திரிகை.
- பண்டிதரும் புராமராம் படித்து இன்புறக் கூடியது.
- பேரன்பு, மெய்யறிவு, துறவு, ஆற்றல், சமரச நோக்கு, அன்பர்பணி முதலான உயர்நோக்குகளை வாசிப்போரது உள்ளத்து எழுப்புவது.
- சமயப்பூசல், சாதிவேற்றுமை, மனச்சாய்வு காமனாஞ்சன ஆஸ்சமுதலிய அழுக்குகளை ரிக்கும் ஞானக்கணலைத் தருவது.
- சாதன முறைகளின் விளக்கம், பிரார்த்தகோகள் உயர்ந்தோர்க்குறம் உறுதி மொழிகள், ஞானக்கதைகள் பெரியோரின் சம்பாஷணைகள் வரலாறுகள் முதலியன்:
- ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ணர் ஸ்ரீ சுவாமிவிவேகானங்கர் இருவரது இலட்சியங்களையும் புகட்டுவது.

சந்தாதார்க்குப்பல புத்தகங்கள் குறைந்தவிலைக்கு கொடுக்கப்படும். வருடசந்தா ரூபா 3/- தனிப்பிரதி அணு ८/- ஒவ்வொரு தொகுதியும் தைமாதத்திலிருந்து தொடர்ந்துகிறது; சந்தாதை ஏல்து ஆடியிலிருந்து தொடர்வகலாம்.

கிடைக்குமிடப்:

ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ணமடம், மைலாப்பூர், சேங்கோடு.

ஆசிரியர் தீபம்.

அகிலதூலங்கைத் தமிழரகிரியர் சங்கச்சார்பாக வெளியிடப்பெறும் ஓர் மாத வெளியிடு விசேஷமாக ஆசிரியருக்குக் பொதுவாக எல்லார்க்குப்பயன்படும் விஷயங்களைக் கொண்டுவெளிவருவது.

வருட சந்தா ரூபா 4/-

விலாசம்:

நீர்வாக ஆசிரியர்

ஆசிரிய தீபம்

127 பார்ப்ஸ் ஸ்டீ

கோழும்பு

கோவாவழுசிரியர் க. இராமச்சந்திரன் பதிப்பாசிரியர் நா. முத்தையா ஆத்மஜோதி திலையம் நாவலப்பிடிடி இலங்கை-
அச்சிப்பதிப்பு சரவண அச்சகம் நாவலப்பிடிடி 14-6-52